

لطف الهی

ابن ابی عمیر از امام ششم یا پنجم علیهما السلام نقل می کند که: حضرت آدم علی نبینا و آله و علیه السلام عرض کرد، پروردگارا! شیطان را بر من مسلط کردی و مانند خونِ بدن من او را در تمام ابعادِ وجودی من نفوذ دادی! پس در مقابل این، عنایتی به من فرما که نیرنگ او را از خود برطرف سازم. خداوند فرمود: ای آدم! من مقرر نمودم که هر یک از نسل تو تصمیم به گناهی بگیرد تا آن عمل را انجام ندهد چیزی بر او نوشته نشود و اگر مرتکب آن شد یک گناه بر او نوشته شود و هر کس که تصمیم عمل نیکی گرفت، گر چه توفیق انجام آن را هم بدست نیاورد یک حسنه در پرونده عملش ثبت شود و اگر موفق به انجام عمل شود ده برابر (آجر) برایش نوشته شود.

حضرت آدم علیه السلام عرض کرد، خدایا! لطف بیشتری فرما! حضرت حق جل جلاله، فرمود: ای آدم! این را هم مقرر داشتم که اگر کسی عمل بدی انجام داد ولی پس از آن طلبِ مغفرت کرد او را ببخشم.

عرض کرد خدایا لطف بیشتری بنما! فرمود من توبه فرزندان تو را تا هنگامی که جانش به حنجره و گلویش برسد می پذیرم.

آدم عرض کرد خداوندا این الطاف و عنایات برای من بس است.^۱

^۱ مجلسی، محمد باقر بن محمد تقی، بحار الأنوار - ترجمه جلد ۶۷ و ۶۸ / ترجمه ی موسوی همدانی - تهران، چاپ: اول، ۱۳۶۴ ش. ج ۲. ص ۲۵۵